

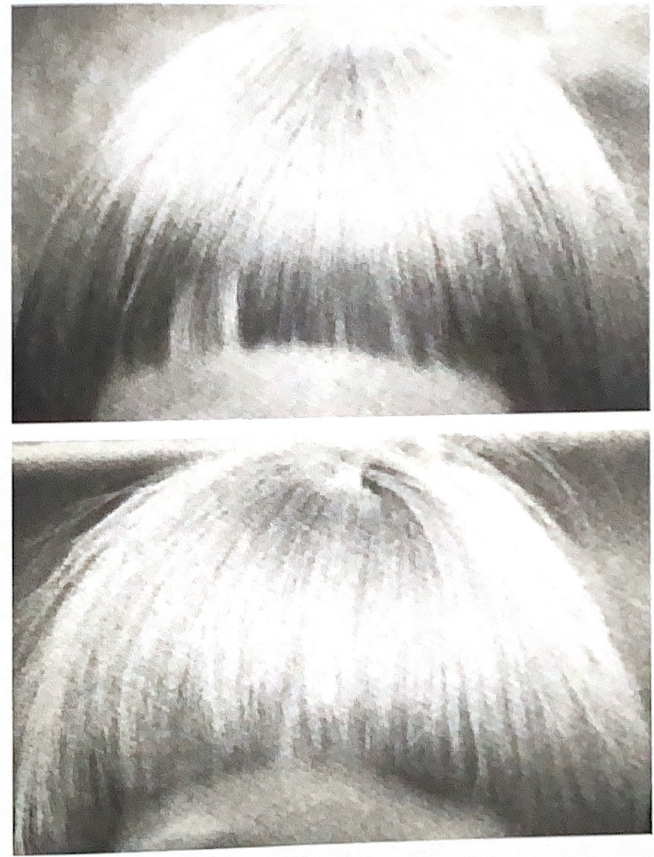
Zussenliefde

*Na de zelfdoding van haar zus Maud
keerde fotograaf Jantien de Bruin letterlijk
terug naar de herinneringen aan haar.*

*"De foto waar dit detail uit komt, is gemaakt in Zusterland, waar we in
het voorjaar en de zomer altijd wilde bloemen plukten. De kleuren en
het zonnige, dat roept meteen een gelukkig jeugdvermint bij me op."*

"Toen ik terugging naar de plekken van onze jeugd in Zwitserland heb ik deze bergen gefotografeerd.
Ik vind het mooi dat Maud en ik als kind naar dezelfde landschappen hebben gekeken."

"In onze jeugd waren Maud en ik bijna onwisselbaar. Zelfs onze pony's waren hetzelfde, wat ik heel grappig vind. In het boek heeft mijn zus overal een kleine vermistag gekregen over haar silhouet. Door die subtiel glanzende weet je altijd wie Maud is."

*Deze foto's heb ik afgesneden om het afgesneden gevoel dat iemand weg is, voelbaar te maken. En in dit geval ook omdat ik niet wil dat de gezichten afleiden, maar dat je echt focust op de idyllische houding, de schaamstaal.

Deze foto maakt voor mij onze omhelzing echt voelbaar. Als ik eraar kijk, is het alsof we elkaar weer even vasthouden.

SISTER LOVE

Fotograaf Jantien de Bruin: "Een jaar na het overlijden van Maud ontstond bij mij het verlangen om de herinneringen aan haar gericht te gaan opzoeken. Ik ben in m'n eentje teruggegaan naar Zwitserland, waar we woonden tijdens onze lagere-schooltijd. Het was een belangrijke periode in ons leven, omdat we er zeker in het begin alleen elkaar hadden. Rond de tijd dat ik daar in Zwitserland aan het fotograferen was, besloot ik dat ik iets tastbaars wilde gaan maken rond de dood van mijn zus. Wat precies wist ik nog niet, maar uiteindelijk is het een permanente tentoonstelling geworden in Museum van de Geest in Haarlem en een fotoboek: *Sister love*."

HERKENNING

Een deel van de foto's heb ik speciaal voor *Sister love* gemaakt, een ander deel komt uit familiealbums. In de oude foto's ben ik op zoek gegaan naar details, in plaats van alleen naar hele foto's te kijken. Ik ben gaan inzoomen op fragmenten die voor mij iets betekenen, die iets vertellen over Maud en mij, over dierbare momenten. Gaandeweg ontdekte ik allerlei specifieke dingen, zoals dat mijn moeder ons hetzelfde kleedde en ons haar hetzelfde liet knippen. Achteraf bezien lijkt het alsof we een tweeling waren, hoewel mijn zus twee jaar ouder was. Daar had ik gek genoeg nooit zo bij stilgestaan. We delen onze genen en onze opvoeding, we zagen er hetzelfde uit en we hadden dezelfde dingen gedaan en dezelfde landschappen gezien... Dat vind ik een heel mooi gegeven. In zekere zin waren we inwisselbaar, maar tegelijkertijd totaal verschillend. Daar kom je pas later echt achter, als je merkt hoe ver je uit elkaar kunt groeien.

Wat wel altijd bleef, was een bepaalde herkenning, dat we maar één woord nodig hadden om elkaar te begrijpen.

IN BALANS

Het heeft me enorm geholpen om met de tentoonstelling en het boek een vorm te geven aan mijn herinneringen aan Maud. Ik was bang dat ze in mijn geheugen steeds meer zou vervagen en langzaam zou verdwijnen. Een naar idee. Door het terugkeren naar de herinneringen zijn die veel sterker in mij verankerd geraakt. Maar ik ben niet alleen op onze jeugd gaan terugkijken, ook onze laatste jaren ben ik gaan overdenken. En de rouw en de fase erna. Dat zit allemaal in het boek. Het hele project gaat wat mij betreft niet per se over zelfdoding, maar over verlies en de verwerking daarvan. Over herinnering en verbinding. Omdat ik de leukere, vroegere jaren naast de laatste, moeilijke jaren heb gezet waarin mijn zus steeds meer leed aan haar depressies, is alles voor mij in balans gekomen. Nu kan ik weer met een positief gevoel terugdenken aan haar, want Maud heeft naast verdrietige jaren veel moois gebracht. Iedereen verwerkt verlies natuurlijk op zijn eigen manier. Het was dan ook spannend hoe de andere naasten van Maud zouden reageren op mijn project. Ze vonden het goed dat er een expositie en een boek zouden komen, maar wisten verder niets over de inhoud. Toen mijn vader de tentoonstelling zag, was hij heel blij dat zijn dochter op die manier toch nog voortleefde, dat ze niet in het niets is verdwenen. Ook Mauds beide zoons vertelden dat ze heel gelukkig zijn met wat ik heb gedaan. Het was zo fijn om te merken dat het niet alleen voor mij, maar ook voor hen positief uitpakte. En hopelijk hebben ook anderen iets aan het boek en de expositie. Ik denk het wel, te oordelen naar alle mailtjes die mensen nu naar me sturen." ●

TEXTE: CARLOS BUZYRES

"Het is bij deze foto maar veld, is dat je kunt zien dat Maud, die verloor, spekers staat dan ik, het is lichte, met een witte energie. Het laat hebben dan dat we uitdrukking krijgen, misschien waren, maar eigenlijk toch niet verschillend."